

כנס פלס"ר – 40 שנה למלחמה

את המתח באותו בוקר ניתן היה לחתוך בסכין, השקט והדממה ששררו היו מזויפים, זה היה השקט שלפני הסערה.

דני גונן ישב במרפסת שבין החדרים וניקה את הנשק, באופק - חול, שמים כחולים, וארובות העיר סואץ.

המתח גבר כאשר החלו להגיע הודעות מהחטיבה. נחום המ"פ נסע לקבוצת פקודות, מוטי הסמ"פ ירד לתצפיות לתדרוך, והיה ויותר קפו. לנו, לגייתית ולי הודיעו כי אוטובוס יאסוף אותנו.

החלטתי לשבור את הצום, לא יודעת מה כירסם בי יותר, הפחד או הרעב? הכל התנהל בעצלתיים למרות התכונה הרבה והאווירה המתוחה ששררה. החיילים שהיו בחופשה חזרו לבסיס.

ההרגשה היתה נוראית, ידענו שאם נופתע אין לנו מחסה.

משכתי את הזמן מתוך רצון לדחות את הקץ או אולי בתקווה שהקץ לא יגיע! וכך בסביבות 13:30 נכנסתי לחדר להחליף למדים ולארוז, ובעודי אורזת בעשרה לשתיים נשמע רעש מטוסים. יצאתי מהחדר בידי חולצה, יחפה, מכנסי חאקי וחולצה זו המוצגת. התאבנתי! לא ידעתי מה לעשות! לאן לרוץ? ואז הגיע משהו, איני זוכרת מי זה היה, הוא משך אותי לכיוון בור האשפה מאחורי המטבח.

שכבנו בבור גייתית, אני ועוד אנשים. היתה תחושת אין אונים מישהו התחיל לירות בנשקן מתוך הבור.

המטוסים חגו מעלינו בגובה נמוך. כמעט היה אפשר לגעת בהם, הפצצות שחורות ומפחידות נפלו מסביבנו. זה הזכיר את תקיפות המטוסים במלחמת העולם השנייה. אינני זוכרת כמה זמן שכבנו בבור. אבדתי את תחושת הזמן.

למזלנו כנראה שנגמרה למצרים התחמושת והייתה הפוגת מה בתקיפה. יצאנו מהבור ונאספנו על ידי נגמ"ש בדרכנו אל המיתלה.

הנסיעה היתה ארוכה ומפחידה שמא יתקפו שוב.

כאשר הגענו סוף סוף למיתלה ירדתי מהנגמ"ש ואז הסתבר לי שמכנסי נקרעו מהקפיצה לבור והיו מוכתמות בדמו של כלבנו "חץ" שכנראה נפצע מרסיס ואף הוא נאסף לנגמ"ש. אורי זקן ז"ל נתן לי מכנסי דגמ"ח. חיילת מהגדוד נתנה לי קבקבי דפנה אדומים, כזכור הייתי יחפה.

בעודנו עומדים ברחבת הגדוד החלו להגיע דיווחים במכשיר הקשר, וכך נודע לנו שדוד סבן נהרג יחד עם שני חיילי שקד שהיו מסופחים, ובהמשך גם על הנגמ"ש של נחום שנפגע.

עד היום אינני מבינה כיצד אפשר היה להכיל את כמות הפחד, הבלבול ותחושת האין אונים, הייתי משותקת, הייתי המומה, בלי יכולת להגיב. הכאוס בהתגלמותו. מאוחר יותר כאשר ירדה החשכה פיננו אותנו לרפידיים. כל הדרך היתה מוארת בפצצות תאורה.

העברנו את הלילה ברפידים בבונקר, כמובן ללא שינה. עם אור ראשון פינו אותנו לבאר שבע, ומשם תסתדרו! כל חיילת לנפשה! נצלנו את ההזדמנות ובקרנו את חנן וסידלניק שהיו מאושפזים בעקבות תאונה. ומשם נסענו הביתה, גיתית לנצר סירני ואני לקריות. מישחי מהבנות נתנה לי 5 לירות לנסיעות.

וכך עם מכנסי דגמ"ח, קבקבים, חולצה ביד, הגעתי לבית הורי. בחודש ששהינו בבית עד גיוסנו מחדש עברנו את הארץ לאורכה ולרוחבה בביקורים אצל המשפחות, ואצל הפצועים.

היינו ילדים היום אנחנו כמעט בני 60 וכאילו לא עברו 40 שנה.